

РЕШЕНИЕ

№ 7193

гр. София, 20.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **9259** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 88, ал. 3 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. И. В. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 5 чрез адвокати М. и В. срещу решение ПИ-161/19.09.2011 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на В. срещу действие на публичния изпълнител, обективизирано в Запорно съобщение № 5909-000004/30.08.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се излагат доводи за това, че решението и потвърдените с него действия на публичния изпълнител са незаконосъобразни. Твърди се, че наказателното постановление, което изпълнително основание по силата на чл. 209, ал. 2, т. 5 от ДОПК, не влязло в законна сила, поради което не може, въз основа на него да се образува производство по събирането на публични вземания. Инвокирани са доводи, че по-горестоящият административен орган, неправилно е приел, че В. няма интерес от оспорване на действията на публичния изпълнител, изразяващи се в изпращането на запорно съобщение. Твърди се, че процесното запорно съобщение е част от производството по събиране на публични вземания и по същество представлява действие на публичния изпълнител, засягащо правата и законните интереси на длъжника, поради което действията по изпращането му подлежат на оспорване.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят чрез адвокат В. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата чрез юрисконсулт В., намира жалбата за недопустима, а

алтернативно за неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата и в писмените бележки доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното: В ТД на НАП, Дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” е образувано изпълнително дело № 5909/2011 г. срещу В. И. В., за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с НП № 42-0000201/25.01.2011 г., издадено от Началник на ОО „КД-ДАИ” при Изпълнителна Агенция „Автомобилна администрация”. На основание чл. 221, ал. 1 от ДОПК, на длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение. На 30.08.2011 г. е издадено постановление изх. № 5909-000003, с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на В.. До работодателя [фирма], в качеството му на трето задължено лице е изпратено запорно съобщение № 5909-000004/30.08.2011 г.

Действията на публичния изпълнител са били оспорени пред Директора на ТД на НАП, [населено място].

С Решение № ПИ-161/19.09.2011 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място] жалбата на В. е оставена без разглеждане, поради липса на правен интерес.

В хода на проведеното съдебно производство се събраха доказателства, че НП № 42-0000201/25.01.2011 г., издадено от Началник на ОО „КД-ДАИ” при Изпълнителна Агенция „Автомобилна администрация” е отменено с решение от 01.07.2013 г. на СРС-НО, постановено по наказателно от административен характер дело № 17571 от 2011 г. Решението е влязло в сила 24.07.2013 г., видно от направеното върху него отбелязване.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателите чрез изпращането му по пощата, като видно от приложеното известие за доставяне, същото е получено на 03.10.2011 г. от пълномощника на жалбоподателя. Жалбата е подадена чрез административния орган на 07.10.2011 г., т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В разглежданият казус В. е оспорил действията на публичния изпълнител, изразяващи се в изпращането на запорно съобщение до работодателя му, с което се налага запор върху сумите, дължими като трудово възнаграждение. Настоящият съдебен състав не може да сподели направените от административния орган изводи, че не е налице правен интерес от оспорване.

В случая е образувано изпълнително дело № 5909/2011 г. за събиране на публични вземания, установени с наказателно постановление. Правомощията на публичния изпълнител, свързани със събирането на вземанията са регламентирани в глава дванадесета от ДОПК. Същите включват налагането на обезпечителни мерки, включително и запори върху вземанията на длъжника. От тази гледна точка изпращането на запорно съобщение, като фактическо действие по налагането на запор, засяга безспорно правата и интересите на длъжника, поради което подлежи на обжалване.

Във връзка с изложеното съдът намира, че Решение № ПИ-161/19.09.2011 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място] следва да бъде отменено, а делото да му се върне като преписка за произнасяне по жалбата на В. В. срещу действията на публичния изпълнител.

При произнасянето си административният орган следва да съобрази, че в случая са налице предпоставките по чл. 142, ал. 2 от АПК, а именно към момента на устните състезания са установени нови факти от значение за делото, които не могат да не бъдат взети предвид. НП № 42-0000201/25.01.2011 г., издадено от Началник на ОО „КД-ДАИ” при Изпълнителна Агенция „Автомобилна администрация”, на основание, на което е образувано изпълнителното дело, е отменено с решение от 01.07.2013 г. на СРС-НО, постановено по наказателно от административен характер дело № 17571 от 2011 г. Решението е влязло в сила 24.07.2013 г., видно от направеното върху него отбелязване.

Предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия се дължат такива, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК. Претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева е неоснователна, поради липса на доказателства за реалното ѝ плащане.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. В. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 5 решение ПИ-161/19.09.2011 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на В. срещу действие на публичния изпълнител, обективизирано в Запорно съобщение № 5909-000004/30.08.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на Директора на ТД на НАП, [населено място] за произнасяне по жалба вх. № 94-В-988/08.09.2011 г., при съблюдаване на задължителните указания по прилагане и тълкуване на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок произнасяне на Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] да заплати на В. И. В. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 5 сумата от 10 /десет/ лева, представляващи внесена държавна такса от 10 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.